

NEW! RECEIVE DISPATCH

[Later dispatches](#) - [Previous dispatches](#)

Latest Dispatch

The yughahirs as told by Ljuba

It's the 7th of November, temperature is -25°C(F) and our winter gear from Moscow hasn't arrived yet, so we're quite cold!

"Snowy winds begin roaring again through the empty evening darkness and,

ever lost up there,
I hear massed choirs call my name in songs of sadness,
songs of love, an old hymn of quiet suffering,
to which I rise effortlessly across the void
and take my part."

Poem by Ljuba, yughahir woman in Zyryanka.

"We don't have much hope for a good future, on the contrary", Ljuba almost whispers,
"and so it has been, since we first came into contact with European Russians."
We came across this wonderfully generous, warm, intelligent and spontaneous woman when we first visited Oglne, a small coal industry town, located 65 km:s west of Zyryanka on the worst dirt road I've ever traveled on by car. At that time, a month ago, she had just begun her work as a handicraft teacher at the local school, trying to teach students how to use their vivid dreams to create exiting patters by drawing or by other types of handicraft. An ancient yughahir craft which is almost dying and which Ljuba does her best to keep alive.

"When the Russians came to stay forever in the region, some hundred years ago", she continues in a tranquil voice,
"there were more yughahirs than any other tribe. There were so many of us, that people used to say when the polar lights lit up the sky, that this was light coming from the many campfires made by yughahirs. Today the yakuts have overtaken this position and we're almost dying all together as a native tribe. There's only a thousand of us left, maybe even less. Nobody really knows. And that is part of the problem. All this mixing between tribes and people are killing us. We've got the same problem as all other native people around the world."

The downfall of the yughahirs began, as with most other native people around the world, when they first ran into the white man and all his destructive ways. Alcohol, unknown diseases (the common cold has wiped out many tribes on earth), aggressive violence, a total lack of sensitiveness and of understanding and, that apart, the mixing of blood has put the yughahirs at the verge of extinction.

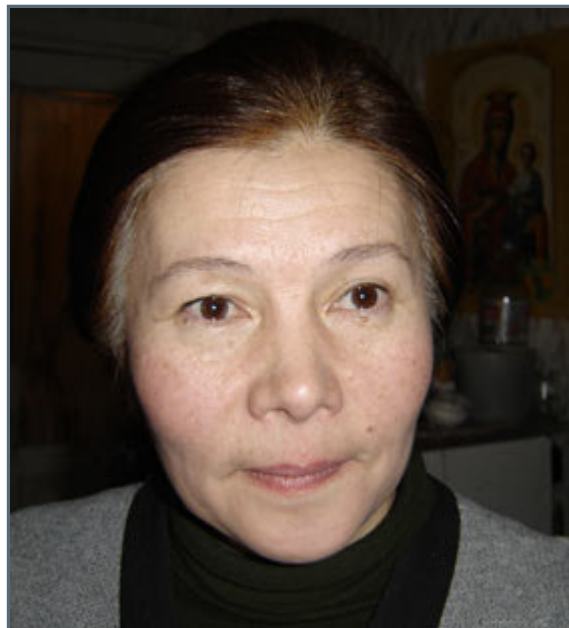
"The young one's don't care about their background and history", Ljuba continues,

"they think our traditional ways are dumb and ancient. They look at themselves as modern and prefer to move to live cities rather than to live in the bush."

The majority of yughahirs today live either in Zyryanka or in a small

The Kolyma Yughahirs originate from the Korkodon area along the Kolyma River

The intelligent and knowledgable Ljuba

village, Nelimnoye, which is located about 50 km:s south of here. We've tried to make our way there, but it is beginning to look impossible.

There's no roads, ever, and the only way to get there at the moment is

by helicopter, which is extremely expensive. (We would have skied there, but since our winter gear hasn't arrived, it is hard. But than again, we're working on it. Nothing is impossible along the Kolyma.)

"I am sad that you won't be able to visit Nelimnoye" ,Ljuba states,

"we've at least kept one important part of our ancient tradition there.

Fishing. Historically we've always been fishermen, who traded in furs and meat with the reindeer hunting yakut. But today, even we have to hunt to survive."

The arrival of perestroika turned out to be a catastrophe for the

yugahirs. During the Soviet era life was considerably better. They had

lot's of money, social security and one didn't have to over work to

survive. Today, there's no money and some, Caucasian Russians of course, reckon that Nelimnoye is worse off than Dante's inferno.

"Almost everyone in Nelimnoye", Ljuba explains carefully,

"are out of work today. Everyone has to fish and hunt only to survive. Some yugahirs also cut trees during the summer, transport to Zyryanka and sell here."

"What about shamans?" I ask, "are there any left?"

"Nope" ,Ljuba answers,

"I've heard that the yakuts and even still have practicing shamans. We don't. We're Christian today. "

When we've finished our interview with Ljuba, we accompany her to her mothers house. A mother which turns out having plenty of special gifts, like understanding dreams and what might occur in the future. (See the previous dispatch) For me personally, Ljubas mother exactly what I imagined a true shaman would look like in reality. Just like any

ordinary old lady. With a specifically optimistic manner and a down to earth way of being. A person free from of all the ridiculous acting that I've come across amongst many false prophets all over the world. That

includes plenty of bad drumming, shouting, the use of smoke and fire and a lot of poor acting. But than again, having said that, I was surprised at the mothers house when I noticed a birds wing and a piece of hare fur hanging over the kitchen stove. So I ask Ljubas mother, pointing over the kitchen stove:

"In what way do you use this?"

"Well, I use the bird wing to wipe bread crumbs of the table. Can't find these things in shops today. And I use the fur to clean the table."

Handicraft work done by Ljuba yugahir-style

Det är den 7:e November idag, det är -25°C och vår vinterutrustning har ännu inte anlänt. Det är för besvärligt för de moderna planen att landa!

Dikt av Ljuba: (översatt till engelska från jukahirska, den är för svår att översätta rätt till svenska.)

"Snowy winds begin roaring again through the empty evening darkness and,

ever lost up there,

I hear massed choirs call my name in songs of sadness, songs of love,

an old hymn of quiet suffering,

to which I rise effortlessly across the void

and take my part."

"Framtiden ser mycket mörk ut för vår del" ,berättar Ljuba lågmält,

"och det har den gjort sedan vi första gången kom i kontakt med ryssarna."

Vi träffade den mycket snälla, trevliga, intelligenta och generösa Ljuba

första gången under ett besök till Oglne för en månad sedan, ett

kolsamhälle som ligger 65 km väst om Zyryanka, och som försörjer området med värme. Hon hade då nyss påbörjat sitt arbete som textillärare på den lokala skolan, för att lära eleverna hur de kan använda sina drömmar för att skapa spännande mönster. En uråldrig teknik som hon försöker föra vidare. För att få någon av jukahirernas urgamla traditioner att leva vidare.

"När ryssarna kom hit för att stanna för alltid för något hundra år

sedan", fortsätter hon lugnt att förklara,

"var vi mest talrika av alla folk. Vi var så många att alla brukade säga när det uppstod norrsken, att det var jukahirernas många eldar man kunde se. Idag är jakuterna störst av områdets urinvånare och vi minst. Vi är inte fler än 1000, kanske mindre. Ingen vet riktigt. Och det är ett av bekymren. All den här uppblandningen mellan jakuter, jukahirer, evener och några enstaka ryssar håller på att utrota oss för alltid. Annars har vi samma problem som alla andra urinvånare världen över."

Jukahirerna klarade mötet med den s.k. civilisationen dåligt. I likhet

med andra ursprungsbefolkningar världen över och deras möte med de vita, tog det inte lång tid förrän alkohol, okända sjukdomar, övervåld, styvmoderlig behandling och uppblandningen med andra börjat utsatta deras unika historia och bakgrund för total förstörelse. Och jukahirerna är mycket nära att bli helt utrotade som folk. Och i stort sett ingen bryr sig. Inte ens de själva.

"De unga idag bryr sig inte om sin historia", berättar Ljuba, den person som slåss mest för jukahirernas fortlevnad,

"de tycker vårt traditionella sätt är mossigt och de ser sig som moderna och vill hellre bo i städer än ute vildmarken."

Den största koncentrationen av jukahirer idag, bor endera i Zyryanka eller i en by drygt 50 km söderut, Nelimnoye, dit det visar sig vara helt omöjligt för oss att kunna ta oss, eftersom det vintertid bara finns helikopter dit. För mycket dyra pengar. Vågar finns inte. (OBS! Tyvärr har inte vår vinterutrustning anlänt än, annars hade vi skidat dit, men vi jobbar på det. Ingenting är omöjligt här längs Kolyma.)

"Det är tråkigt att det inte går att ordna så att ni kan komma dit", säger Ljuba,

"där har vi åtminstone en del av vår gamla tradition kvar. Fisket. För historiskt sett, var vi i första hand ett fiskande folk, som idkade handelsutbyte med de renjagande jakuterna. Men idag jagar även vi för att överleva."

Perestrojka har inneburit ytterligare en katastrof för jukahirerna.

Under Sovjettiden så hade de bra med pengar, mycket social trygghet och man överlevde utan att anstränga sig alltför mycket. Idag har de knappt pengar och en del i Zyryanka, vita ryssar så klart, påstår att det är en misär i Nelimnoye.

"Nästan alla i Nelimnoye", förklarar Ljuba,

"är arbetslösa idag och måste jaga och fiska bättre än någonsin för att överleva. En del kapar också skog och transporterar hit på floden under somrarna."

"Shamaner då?" undrar jag,

"Finns det några sådana kvar."

"Nä", svarar Ljuba,

"jag har hört att jakuterna har några av sina kvar, likaså evenerna, men vi har inga. Vi är idag kristna."

När vi avslutat vår intervju med Ljuba i vårt lilla sibiriska hem,

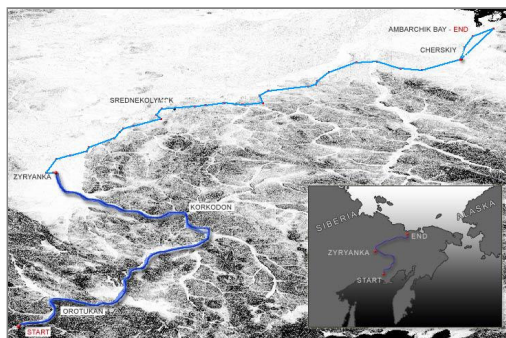
följer vi med henne till sin mor, som bor här i Zyryanka och som visar sig ha stor gåvor (se föregående reportage) att kunna tyda drömmar och förutspå saker och ting. Och hon är precis så som jag tänkt mig i mitt inre att en verklig shaman skall se ut. Hon är en helt vanlig gammal gumma med ett speciellt optimistiskt sätt. Och speciella gåvor som man inte behöver visa utåt att man har. Hon har heller inte en massa krafes för sig, så som man sett på film eller som jag upplevt när jag mött falska shamaner världen över. (En massa hoande och skrånande och trummande ni vet). Vilket det visar sig, när jag under vårt besök upptäcker att hon hängt upp ett par hartassar och en fågelvinge ovan spisen.

"Hur använder du det här?" frågar jag inkvisitoriskt!

"Fågelvingen är bäst av allt för att sopa brödsmlorna av bordet med och hartassarna använder jag att torka bordet med."

Expedition Tracking Center

[CLICK MAP TO ZOOM]

Previous Dispatches

[Meeting with a yugahir shaman?](#)

It is the 4th of November today here in Zyryanka. The temperature is just a mere -20°C (F) and we've started to take off some of our clothes.

I guess that is a sign that we're adapting to the

The youth in Zyryanka 2 Nov 2004 - 17:06

Our apartment in Zyryanka. Today the temperature have risen a bit, only -23 °C now. Instead there is a strong and cold southerly wind. The sky's been blue for some days now and there's no sign of more

Violetta and her son Krilli

It is Sunday the 31st of October, temperature is -31 °C and it's sunny in Zyryanka. But the last three days have been freezing cold and every time we've ventured outside, our eyebrows, eyelashes, cheek

SEARCH

 Powered by CONTACT 3 expedition software